

[Frede Nielsen.]

jyske kolleger kan tale med derom, som direkte har hjulpet med til, at virksomheder, som var på tysksindede medborgeres hænder, fik Marshallåen eller andre former for hjælp.

Vi hørte intet om alt det i det ærede medlem hr. Hans Schmidts tale, ikke antydning deraf. Vi hørte kun en tale om forurettelse og om Danmarks pligt til snarest at gøre godt igen, hvad det efter mindretallets mening har forbrudt overfor det. Det var, for mig i hvert fald, deprimerende at høre så ensidig tale. En enestående chance var her lagt hen til det ærede medlem hr. Hans Schmidt. Han lod den ligge aldeles urørt.

Der er en ting, som i høj grad præger det tyske mindretals taktik og argumentation i den senere tid; det er den ustandselige henvisning til Europatanken og mindretallets hævde af, at netop dets holdning og politik befordrer denne store idé. Det ville være velgørende, om vi hørte noget mindre om disse ting, og om vi i stedet for kunne være vidne til et indre arbejde til opbygning og udvikling af en ægte demokratisk tankegang.

Det ærede medlem hr. Hans Schmidt strejfede i sin tale ganske svagt dette emne. Hans partiblade, „Der Nordschleswiger“, gjorde det mange gange stærkere i sin kommentar til det ærede medlems tale. Det hedder i denne kommentar den 17. ds., at den vej, de tyske nordslesvigere nu har fulgt, er vejen ud af tidligere tiders snævre nationale kamp, og at den viser hen på en ny stillingtagen i grænselandet, og derpå skriver bladet:

„Når det danske mindretal syd for grænsen en dag bekender sig til den samme målsætning, så er banen fri for den fremtidige nyskabelse for det tysk-danske forhold, d. v. s. for overførelse af de europæiske tanker på grænselandet“.

Jeg tror, det vil være vanskeligt at finde kraftigere udtryk for selvovervurdering og misforståelse. Jeg siger dette på baggrund

af følgende: vi har med beklagelse måttet konstatere, at adskillige af mindretallets folk fra den stormfulde nazitid atter spiller en betydelig rolle. Der er blandt dem folk, som med fanatisme hyldede den nazistiske lære — jeg sigter ikke til det ærede medlem hr. Hans Schmidt. Det virker ejendommeligt at høre sådanne folk tale om Europatanken og give netop mindretallet her en særlig mission i den forbindelse. Den Europatanke, disse folk tidligere vedkendte sig, var unægtelig af en anden art end nu. Afstanden mellem de ting er så stor, at talen fra den side nu ikke har meget overbevisende over sig. Naturligvis må det være mindretallets egen sag, hvilke folk det vil drage ind i arbejdet, men det er uundgåeligt, at vi fra dansk side væbner os med reservation.

Sluttelig lige en ting, der også spiller en rolle i mindretallets argumentation. Nu skyder man fra det tyske mindretals side dets loyalitetserklæring af 1945 i forgrunden og efterlyser en tilsvarende erklæring fra de danske i Sydslesvig. Man burde imidlertid betænke den meget dybe forskel. Det tyske mindretal måtte i 1945 for det første erkende, at hele spillet med dets voldsomheder og trusler var tabt, for det andet, at Danmark med rette så med den dybeste mistro til mindretallet, og for det tredje, at der nu ikke eksisterede selv den svageste mulighed for en grænserevision i tysk favør. Man kan måske sige, at der med denne erklæring blev gjort en dyd af nødvendigheden.

De danske sydslesvigere havde ikke en sådan voldsom belastning på sig, tværtimod. De havde i samme generation gjort to verdenskrige med, de havde kæmpet for en part, som var dem inderligt imod, i den sidste krig tilmed for et umenneskeligt system. Deres loyalitet mod herbergsstaten var ikke som det tyske mindretals vedtaget på et møde. Den var bekræftet med dyrebart blod på slagmarker viden om.

Ja, men danskernes pukken på retten til at arbejde hen mod en realisation af selvbestemmelsesrettens princip er en stadig urokilde, siger man fra tysk side. Det dan-